

Dieva nams vai telts?

1 Un notika, kad ķēniņš mierīgi dzīvoja savā mājā -

jo Tas Kungs bija viņam devis mieru visapkārt no visiem viņa ienaidniekiem - ,

2 ka ķēniņš tad sacīja pravietim Nātānam: "Redzi, es te dzīvoju ciedru koku namā, bet Tā Kunga šķirsts mīt starp telts segām."

3 Tad Nātāns atbildēja ķēniņam:

"Ej un dari visu, kas vien ienāk tavā sirdsprātā, jo Tas Kungs ir ar tevi!"

4 Bet vēl tanī pašā naktī Tā Kunga vārds atklājās Nātānam un Tas Kungs teica:

5 "Ej un saki Dāvidam, manam kalpam:

tā saka Tas Kungs: vai tev būs Man celt namu, lai Es tanī dzīvotu?

6 Es taču nevienā namā neesmu apmeties, sākot no tās dienas, kad Es izvedu Israēla bērnus ārā no Ēģiptes, līdz pat šai dienai; bet Es esmu apkārt staigājis telšu mājoklī.

7 Un visu to laiku, kopš Es esmu apkārt staigājis ar visiem Israēla bērniem, vai Es būtu vienu vienīgu vārdu sacījis kādai no Israēla ciltīm, kurai Es biju uzdevis ganīt Manu tautu, Israēlu, sacīdams: kādēj jūs Man neesat cēluši ciedru koku namu?

8 Tāpēc tu tagad runā tā ar Manu kalpu Dāvidu: tā saka Tas Kungs Cebaots: Es esmu tevi ņēmis no ganībām, prom no sīklopiem, lai tu būtu valdītājs pār Manu tautu, pār Israēlu.

9 Un Es esmu visur bijis ar tevi, kur tikai tu esi gājis, un Es esmu iznīcinājis visus tavus ienaidniekus tavā priekšā, un Es esmu darījis lielu tavu vārdu, kāds ir tikai pašiem lielākiem vīriem zemes virsū.

10 Un Savai tautai, Israēlam, Es esmu gādājis drošu vietu un tos tur iesakņojis,

ka tā varētu mierīgi dzīvot savā vietā, lai to neviens vairs netraucē un lai ļauni ļaudis to vairs neapspiež kā agrāk, 11 no tā laika, kad Es iecēlu soģus pār Savu tautu Israēlu;

un tiešām Es tev gribu dot mieru no visiem taviem ienaidniekiem;

un Tas Kungs dara tev zināmu, ka Tas Kungs pats cels tev namu.

...

16 Nē, bet tavs nams un tava ķēniņa valstība - tie pastāvēs mūžīgi Manā priekšā; tavam goda krēslam būs nesatricināmam būt mūžīgi!"

2. Samuēla grāmata 7,1-11.16

Mīļie draugi!

Vai tas nav jauks skats? Ķēniņš Dāvids sēž savā ekskluzīvajā Jeruzālemes *villā*, celtā no tā laika visdārgākiem dižkokiem, un bauda mieru! Pēc visām pagrīdes cīņām, kariem, nodevībām un nemieriem viņš beidzot varēja atslābt un priecāties par dzīvi. Bet tieši tad, kad bija kaut cik labi iekārtojies savā ērtajā klubkrēslā, viņa galvā ienāca kāda doma, kas iztraucēja viņa labo garastāvokli: "Es te varu baudīt visus dzīves labumus, bet Dieva šķirsts, kas man līdz šim ir dāvinājis tik lielu svētību, mitinās teltī." Un Dāvids paziņoja pravietim Nātānam, ka viņš ir pieņēmis lēmumu celt Dievam īpašu namu. Nātāns arī tūlīt piekrīt, jo zina Dāvida panākumus. Nemaz nevar būt citu domu, ka Dievs svētīs arī šo viņa apņemšanos.

Vai Jūs kādreiz esat domājuši par to, kāda būtu jūsu sapņu baznīca, kur tiešām būtu tāda svēta sajūta, ka šajā vietā ir Dievs?

Tomēr Dāvida sapnim nebija lemts īstenoties. Tajā pašā naktī Dievs runā ar pravieti un liek Dāvidam pateikt, ka nepiekrīt viņa plānam. Dievs atgādina, ka visu to laiku kopš Israēla tauta izbēga no Ēģiptes verdzības līdz pat šim brīdim, Viņš dzīvoja teltī. Dievs bija kopā ar viņiem, kad bija jādodas bēgļu gaitās, Viņš viņus nepameta, kad viņi maldījās 40 gadus pa tuksnesi, Viņš aizveda viņus uz apsolīto zemi, palīdzēja padzīt ienaidniekus un iekarot Jeruzālemi. Un tagad Dāvids vēlas Dievam uzcelt pastāvīgu mājvietu? Neies cauri!

Kāda ir atšķirība starp Dievu teltī un Dievu templī vai baznīcā? Kā jūs domājat? Telts ir ātri nojauicama, tā ir mobila, to var viegli pārnēsāt. Baznīca turpretī ir solīda ēka, kas stāv uz vietas, to nevar tā vienkārši ņemt līdzī. Varbūt, ka Dievs paredz to, ka Viņa tautai atkal būs jādodas ceļā? Varbūt, ka Viņš nevēlas būt tikai konkrētā vietā, piesiets pie ieradumiem,

tradīcijām, rituāliem?

Katrā ziņā Dievs nenosoda Dāvidu, bet apsola, ka Viņš tam uzcelš namu, un šis nams un viņa ķēniņa valstība pastāvēs uz mūžīgiem laikiem. Tātad Dievs nepakļauj sevi Dāvida sirdsprātam, bet pats nosaka, kā lietas notiks.

Dāvids ilgāk par šo jautājumu nedomāja, bet drīz pēc tam devās pa neceļiem. Kādā vakarā atkal viņam nebija ko darīt, viņš vēroja savu kaimiņieni Batsebu blakus mājā, kā viņa mazgājās, un viņš to iekāroja. Drīz pēc tam Dāvids *novāca* viņas vīru, un lika viņai kļūt par savu sievu. Viņu dēls Zālamans vēlāk kļuva par ķēniņu un uzcēla Dievam templi, bet tad ātri vien pievērsās citiem dieviem. Tā nu tas bija!

Kas tas bija par namu, ko Dievs solīja Dāvidam uzcelt? Dievs sola Dāvidam, ka Israēlā uz mūžīgiem laikiem valdīs Dāvida pēcteči, tas ir tas nams, ko Dievs uzcelš Dāvidam. Nu tā. Patiešām, Jūdejā līdz 6. gadsimtam, vairāk nekā trīs simti gadu, valdīja Dāvida dinastija. Bet tad sekoja Bābeles trimda, pēdējais jūdu ķēniņš Cedekija tika sagūstīts un aizvests uz Babiloniju, kur viņš nomira. Jeruzālemes templis, ko bija cēlis ķēniņš Zālamans, tika sagrauts.

Kopš tā laika jūdiem, kas lasīja Svētos Rakstus, radās jautājumi. Kā tad tagad bija ar Dieva apsolījumu Dāvidam, laikā, kad svešas tautas bija iekarojuši jūdu zemi? Cilvēki sāka cerēt, ka Dievs sūtīs jaunu ķēniņu Dāvidu, mesiju, kas atbrīvos jūdus no apspiedējiem, svešautiešiem.

Gandrīz tūkstoš gadu pēc Dāvida nāves kāds eņģelis klauvē pie Marijas durvīm un pavēstī viņai, ka viņai piedzims Dēls, vārdā Jēzus. Viņš saka tai: *Tas būs liels, un Viņu sauks par Visaugstākā Dēlu, un Dievs Tas Kungs Tam dos Viņa tēva Dāvida troni, un Viņš valdīs pār Jēkaba namu mūžīgi, un Viņa valstībai nebūs gala.*" (Lk.1,32-33)

Kādā ziņā Jēzus tiek nosaukts par Dāvida pēcteci? Gan Mateja, gan Lūkas evaņģēlijā ir uzrakstīti Jēzus ciltskoki, un abi nonāk pie secinājumu, ka Jāzeps, Jēzus tēvs, ir Dāvida pēctecis. Matejs, starp citu, nerunā tikai par vīriešiem, bet piemin virkni sieviešu. Ja Vecā Derībā sameklē, kas tās bija par sievietēm, tad mēs tur ieraugām, ka tās nebija nekādas svētās, bet ka viņas mācēja izdzīvot un panākt savu un savu bērnu labklājību. Un pēdējā no viņām bija Marija, kas gaidīja *ārlaulības* bērnu un gandrīz tika pamesta, ja Dievs nebūtu Jāzepam sapnī noteicis citādi.

Šis Jēzus ar savu *apšaubāmo* izcelsmi ir tas, kuram tiek dots Dāvida tronis, kura valstībai nebūs gala! Ko tas mums saka par Ziemsvētkiem, it īpaši šogad, kad nevaram svinēt dievkalpojumu baznīcā? Manuprāt, ir svarīgas trīs lietas:

1. Dievs mūs pavada mūsu dzīves ceļā. Viņam nav svarīga baznīca, kurā krusts ir nokrāsots zelta krāsā, kur eglīte mirdz un laistās, bet Viņš grib mūs pavadīt ikdienā, kad maldāmies pa *tuksnešiem*. Eņģelis sauc Jēzu par "Imanuēls" – Dievs ar mums. Tātad sagaidīsim Jēzu mierīgi savās mājās.

2. Ja mēs domājam, ka neesam pietiekoši cienīgi, lai Dievs ienāktu mūsu sirdī, tad atcerēsimies, kas bija tie cilvēki, kuru pēctecis bija Jēzus. Tie nebija eņģeļi, bet grēcinieki, no viņiem Jēzus ir cēlies un viņu labad nomiris pie krusta. Dievs mums ir devis Jēzu, lai mēs, neskatoties uz visiem saviem grēkiem, varētu ieraudzīt Viņa mīlestību.

3. Visbeidzot, atcerēsimies, kāds spēks ir Dieva vārdam, kā tas pēc tūkstoš gadiem piepildās, bet pavisam citādi, kā to sākumā saprata. Uzticēsimies Dieva vadībai, paturēsim atvērtu sirdi, lai nepaietu Jēzum garām, kad satiekam Viņu. Viņu, kas piedzima kūtī un nomira pie krusta.

Āmen.